

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VRHOVNO
SODIŠČE

Sodba VIII Ips 134/2004

Sodišče: Vrhovno sodišče

Oddelek: Delovno-socialni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSRS:2005:VIII.IPS.134.2004

Evidenčna številka: VS32179

Datum odločbe: 15.02.2005

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: razporeditev na drugo delovno mesto

Zveza: ZTPDR člen 17.

Jedro

Predmet spora v tem postopku je razporeditev tožnika na delovno mesto. Sodišče je ugotovilo, da je bil tožnik zakonito razporejen na delovno mesto, ki ustreza stopnji njegove strokovne izobrazbe, znanju in zmožnostim. Tožnik pa očitno izhaja iz zmotne predpostavke, da bi ugotovitev nezakonite razrešitve z mesta tehničnega direktorja pomenila, da je še vedno tehnični direktor. Tudi v primerih, ko sodišče ugotovi nezakonitost razrešitve delavca z vodstvenega ali vodilnega delovnega mesta, na katerega je že sicer imenovan le za določen čas (mandat), taka odločitev ne pomeni, da ga je delodajalec dolžan razporediti nazaj na tako delovno mesto. Pomenila bi le, da mu mora zagotoviti vse pravice, kot da bi na takem delovnem mestu še delal (zlasti pravico do plače za tako delovno mesto), dokler ga zakonito ne razporedi na drugo ustrezno delovno mesto. Sodišče namreč ne more razporejati delavcev ali nalagati delodajalcem, na katero delovno mesto morajo delavca razporediti.

Izrek

Revizija se zavrne.

Tožena stranka krije sama svoje stroške za odgovor na revizijo.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je zavrnilo zahtevek tožnika za razveljavitev sklepov tožene stranke o razporeditvi z dne

9. 11. 1998 in 4.12.1998 ter zahtevke za plačilo razlike v plači za čas od 1. 12. 1998 do 28.2.1999 (v skupnem znesku 820.631,90 SIT). Presodilo je, da gre za samostojen razporeditveni sklep, neodvisen od rešitve sporov o razrešitvi tožnika z delovnega mesta tehničnega direktorja in o prejšnjih razporeditvah. Sodišče je ugotovilo, da je tožniku mandat tehničnega direktorja prenehal takrat, ko je prenehala funkcija glavnemu direktorju, saj je bil imenovan za določen čas, za čas mandata direktorja podjetja. Ker je tožniku mandat tehničnega direktorja prenehal, ga je tožena stranka v skladu s 17. členom Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja (Uradni list SFRJ, št. 60/89 in nasl. - ZTPDR) razporedila na delovno mesto, ki ustreza stopnji njegove strokovne izobrazbe za določeno vrsto poklica, znanju in zmožnostim. Tožnik ustreznosti delovnega mesta, na katerega je bil razporejen, ni oporekal.

Sodišče druge stopnje je pritožbo tožnika zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje. Strinjalo se je z dejanskimi ugotovitvami in pravno presojo prvostopnega sodišča.

Zoper pravnomočno drugostopno sodbo je tožnik vložil revizijo zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka pred sodiščem druge stopnje in zaradi zmotne uporabe materialnega prava. Navaja, da je sodišče druge stopnje zanemarilo podlago spora in ni odgovarjalo na pritožbene navedbe o ravnanjih tožene stranke do novembra 1998. S sodbo Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani, Oddelek v Kranju opr. št. 132/2000 z dne 15. 10. 2001, so bile razveljavljene odločba o razrešitvi tožnika s funkcije tehničnega direktorja, odločba o razporeditvi tožnika na delovno mesto raziskovalnega svetnika ter deset sklepov o čakanju na delo. Sodišče bi moralo spoštovati poslovnik o svojem delu in zadeve reševati po vrstnem redu, in bi v primeru potrditve sodbe opr. št. 132/2000 nastal položaj, v katerem bi tožena stranka morala urediti tožnikov položaj od marca 1994 do upokojitve. Kot nezakonito razrešenega tehničnega direktorja bi ga morala razporediti na drugo ustrezno delovno mesto in ne gre le za to, da je bil na dan 9. 11. 1998 formalno v delovnem razmerju, zaradi česar bi bil lahko razporejen na vsako ustrezno delo. Tožnikov položaj bi bil drugačen in drugačen bi bil tudi pravni temelj razporeditve. Odločba o tožnikovi razporeditvi z dne 15. 3. 1994 še ni postala dokončna, ker o tožnikovem ugovoru ni bilo odločeno. S tem, ko je tožena stranka izdala novo odločbo o razporeditvi, je bila izigrana zakonska določba o suspenzivni naravi ugovora. Sodišče bi bilo dolžno pri reševanju spora ugotavljati razloge za njegov nastanek in ga razrešiti ob upoštevanju vestne in skrbne presoje vseh dejstev, kar mu nalaga 8. člen ZPP. Materialno pravo naj bi bilo zmotno uporabljeno, ker je sodišče druge stopnje napačno razumelo pravnost in je nesprejemljivo prelagalo posledice na delavca, ki ni kršil pravnih norm in je dovoljevalo nezakonita ravnanja gospodarske družbe.

Revizija je bila v skladu s 375. členom Zakona o pravnem postopku (Uradno prečiščeno besedilo, Uradni list RS, št. 36/2004 - ZPP)

vročena Vrhovnemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, in toženi stranki, ki je nanjo odgovorila in predlaga njeno zavrnitev.

Revizija ni utemeljena.

Po določbi 371. člena ZPP revizijsko sodišče izpodbijano sodbo preizkusi samo v delu, ki se z revizijo izpodbija, in v mejah razlogov, ki so v njej navedeni. Po uradni dolžnosti pazi le na pravilno uporabo materialnega prava. Pri materialnopravni presoji izpodbijane sodbe je revizijsko sodišče vezano na dejansko stanje, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje in preizkušalo sodišče druge stopnje. Po izrecni določbi tretjega odstavka 370. člena ZPP revizije ni mogoče vložiti zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Zato ni mogoče upoštevati tistih navedb v reviziji, ki se nanašajo na nestrinjanje tožnika z dokazno oceno sodišča. Tožnik s sklicevanjem na nepravilno uporabo določbe 8. člena ZPP zatrjuje ravno in

zgolj to. Nestrinjanje z dokazno oceno in odločitvijo sodišča ne pomeni, da je sodba formalno pomanjkljiva.

Sodišče odloča v mejah postavljenih zahtevkov (prvi odstavek 2. člena ZPP), pri čemer mora med postopkom ves čas po uradni dolžnosti paziti, ali ne teče morda med istima strankama druga pravda o istem zahtevku (četrty odstavek 189. člena ZPP). To pomeni, da o odločitvah tožene stranke, o katerih je bilo odločeno s še ne pravnomočno sodbo opr. št. 132/2000, v tem postopku sodišče ne bi moglo odločati. Tega ne bi moglo (in mu tudi ni bilo treba) niti, če bi to vprašanje reševalo kot predhodno vprašanje (13. člen ZPP). Čeprav traja "sporno razmerje" med strankama že več let in se nanaša na več različnih odločitev, je predmet spora pred sodiščem v obravnavani zadevi le razporeditev tožnika v letu 1998. To seveda ne pomeni, da odločitve sodišča o zahtevkih v sporih, ki izvirajo iz istega spornega razmerja, ne morejo biti povezane in soodvisne. Ali je tako, pa je odvisno od pravne opredelitve spora, torej od pravilne uporabe materialnega prava.

Materialno pravo ni bilo zmotno uporabljeno.

Bistvo tožnikovih revizijskih ugovorov je v njegovem prepričanju, da je bil z delovnega mesta tehničnega direktorja razrešen nezakonito in da bi moralo sodišče najprej rešiti spor o tem, šele potem pa vse kasnejše spore. Pri tem pa tožnik očitno izhaja iz zmotne predpostavke, da bi ugotovitev nezakonite razrešitve pomenila, da je še vedno tehnični direktor. Tudi v primerih, ko sodišče ugotovi nezakonitost razrešitve delavca z vodstvenega ali vodilnega delovnega mesta, na katerega je že sicer imenovan le za določen čas (mandat), taka odločitev ne pomeni, da ga je delodajalec dolžan razporediti nazaj na tako delovno mesto. Pomenila bi le, da mu mora zagotoviti vse pravice, kot da bi na takem delovnem mestu še delal (zlasti pravico do plače za tako delovno mesto), dokler ga zakonito ne razporedi na drugo ustrezno delovno mesto. Sodišče namreč ne more razporejati delavcev ali nalagati delodajalcem, na katero delovno mesto morajo delavca razporediti. Še posebej to velja za vodstvene in vodilne delavce, kjer ne gre le delovno pravno razporeditev, temveč tudi ali predvsem za vprašanje organizacije delovnega procesa in lahko tudi za statusno pravna vprašanja. Rešitev spora o zakonitosti razrešitve z delovnega mesta tehničnega direktorja, zato nima nobenega vpliva na odločitev v obravnavanem sporu in tudi nobenega vpliva na položaj tožnika.

Predmet spora v tem postopku je razporeditev tožnika na delovno mesto "raziskovalec za hladno predelavo" od dokončnosti sklepa o razporeditvi dalje. Sodišče je ugotovilo, da je bil tožnik zakonito razporejen na delovno mesto, ki ustreza stopnji njegove strokovne izobrazbe, znanju in zmožnostim. Tožnik tudi v reviziji ne oporeka razporeditvi zaradi neustreznosti delovnega mesta, na katerega je bil razporejen. Potek mandata kot tehničnega direktorja pa je tudi po presoji revizijskega sodišča zakonit razlog za razporeditev. Kdaj je tožniku mandat potekel, pa je v tem sporu dejansko vprašanje, ki izhaja iz dveh drugih dejanskih ugotovitev: da je bil tožnik na delovno mesto tehničnega direktorja imenovan s pravnomočnim sklepom direktorja (ki mu tožnik ni ugovarjal) z dne 29. 10. 1993 za čas, dokler traja mandat direktorju, in da je mandat direktorju (s tem pa tudi tožniku) prenehal 29. 7. 1998. Vprašanje zakonitosti oziroma pravnih posledic sklepa o razrešitvi in razporeditvi v letu 1994, ter sklepov o čakanju na delo v času od 1994 do 1998, za odločitev v obravnavani zadevi ni pravno pomembno oziroma odločilno. Odločitev v zadevi 132/2000 bo lahko vplivala le na pravice tožnika za čas od leta 1994 do 1998, ne pa tudi na njegov položaj ob razporeditvi v letu 1998. Tudi dejansko, ne samo formalno, je bil v delovnem razmerju in nerazporejen.

Revizija ne navaja in ne utemeljuje razlogov v tistem delu, ki se nanaša na izrek v 2. točki sodbe sodišča prve stopnje. Revizijsko sodišče zato v tem delu revizije ni obravnavalo.

Ker glede na navedeno zatrjevane kršitve določb pravnega postopka niso podane, izpodbijana sodba pa je tudi po presoji revizijskega sodišča materialno pravno pravilna, je revizijo zavrnilo kot neutemeljeno (378).

člen ZPP).

Ker navedbe v odgovoru na revizijo niso prispevale ničesar bistvenega za odločitev, je revizijsko sodišče odločilo, da tožena stranka sama krije svoje stroške odgovora na revizijo (prvi odstavek 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 155. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 22.08.2009